

Repertoriumnummer 2024 / 16249
Datum van uitspraak 5 december 2024
Rolnummer 24/57/A
IB.1

Uitgifte

Uitgereikt aan	Uitgereikt aan	Uitgereikt aan
op €	op €	op €

- ☐ Aan te bieden aan de ontvanger
- ☒ Verzoekschrift/dagvaarding na 31.01.2019
- ☐ Pro Deo
- ☐ FBJT
- ☐ Advies OM

22968

**Familie-en jeugdrechtbank
van de rechtbank van eerste
aanleg Oost-Vlaanderen,
afdeling Dendermonde**

Eindvonniss - D31e kamer

Aangeboden op
Niet te registreren

De rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Dendermonde, sectie familie-en jeugdrechtbank, kamer D31, verleent navolgend vonnis:

In de zaak met rolnummer 24/57/A van:

1. De heer Alain Delphine Robert DE [redacted] [redacted] [redacted] Belgische
[redacted]
[redacted]

2. [redacted] [redacted] [redacted] [redacted] Filipijnse nationaliteit,
[redacted] [redacted] (Filipijnen) op 18 december 1989 en verblijvende te 9280 Lebbeke,
Begonialaan 20;

Eisende partijen, bijgestaan door Mr. Liesbeth Monden, advocaat met kantoor te 2800 Mechelen, Brusselsesteenweg 54;

Tegen :

De ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Lebbeke, KBO 0207.446.079, met kantoor te 9280 Lebbeke, Flor Hofmanslaan 1;

Verwerende partij, vertegenwoordigd door Mr. Mattias Tirez, advocaat met kantoor te 9200 Dendermonde, Lambroeckstraat 10/1;

1. Rechtspleging

1.1 De rechtbank kreeg in het dossier van rechtspleging onder meer kennis van:

- de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Lebbeke tot weigering van de huwelijksvoltrekking van 8 december 2023;
- het inleidend verzoekschrift neergelegd ter griffie van deze rechtbank op 5 januari 2024;
- het schriftelijk advies van 6 februari 2024 van het openbaar ministerie, vertegenwoordigd door mevrouw F. Van Damme, substituut procureur des Konings bij het parket van de procureur des Konings bij de rechtbank van eerste aanleg van Oost-Vlaanderen, afdeling Dendermonde;
- de beschikking conform artikel 747 § 1 Gerechtelijk Wetboek van 29 februari 2024;
- de synthesebesluiten voor eisende partijen van 25 juni 2024;

- de synthesebesluiten voor verwerende partij van 30 september 2024;
- het bundel van eisende partijen, omvattende 28 stukken;
- het bundel van verwerende partij, omvattende 7 stukken;
- het bundel van het openbaar ministerie.

Partijen werden gehoord in hun middelen op de terechtzitting van 7 november 2024.

Hierna sloot de rechtbank de debatten en nam zij de zaak in beraad.

1.2 De rechtbank heeft toegezien op de naleving van de wet op het gebruik der talen in gerechtszaken.

2. Pertinente & relevante feiten en vorderingen

2.1 Eisende partijen wensen met elkaar in het huwelijk te treden.

[REDACTED]
ogenblik op reis in Europa nadat hij met een Nederlands toeristenvisum de EU was binnengereisd. Ze gingen op date in Brussel op 11 juli 2022 en hielden nadien contact.

[REDACTED]
zij wonen sinds 18 september 2022 samen.

[REDACTED]
opdat hij, volgens zijn eigen verklaring, in [REDACTED]
aanvaardde het verzoek, naar eigen zeggen, om op een legale manier in België te kunnen blijven.

2.2 Eisende partijen deden een huwelijksaangifte op 4 juli 2023.

Het voorgenomen huwelijk werd door verwerende partij middels aangetekend schrijven van 13 juli 2023 met 2 maanden uitgesteld (vanaf de vooropgestelde huwelijksdatum, zijnde 22 juli 2023).

Bij aangetekend schrijven van verwerende partij van 17 juli 2023 werden eisende partijen ingelicht van de verlenging van het uitstel van hun huwelijk tot ten laatste 22 december 2023.

Het openbaar ministerie adviseerde op 22 november 2023 ongunstig en middels aangetekend schrijven van 8 december 2023 werd de huwelijksvoltrekking geweigerd.

Dit is de bestreden beslissing.

2.3 Eisende partijen waren het niet eens met deze beslissing en hebben op 5 januari 2024 een verzoekschrift neergelegd ter griffie van deze rechtbank om deze beslissing aan te vechten.

2.4 Eisende partijen vorderen bij besluiten van 25 juni 2024:

“Huidig beroep ontvankelijk en gegrond horen verklaren;

Zodoende,

De bestreden beslissing van verweerster te vernietigen en deze te veroordelen tot het voltrekken van het voorgenomen huwelijk tussen verzoekers;

De termijn binnen de welke het huwelijk moet worden voltrokken, zoals bepaald in artikel 165, §3, lid B.W. met zes maanden te verlengen;

Verweerster te veroordelen tot de kosten van het geding, hierin begrepen de rechtsplegingsvergoeding, begroot op 1.800,00 EURO.”

2.5 Verwerende partij vordert bij besluiten van 30 september 2024:

“De stukken 22 t.e.m. 27 voor eisers te weren uit de debatten.

De vorderingen voor eisers ontvankelijk te verklaren, doch af te wijzen als ongegrond.

Met verwijzing van de eisers solidair tot de kosten van het geding, met inbegrip van een geïndexeerde rechtsplegingsvergoeding ten belope van € 1.800,00.”

3. Beoordeling

3.1 Bevoegdheid

3.1.1 Internationaal gezien kan op grond van artikel 44 van het Wetboek Internationaal

Privaatrecht (hierna WIPR) een huwelijk in België worden voltrokken, indien één van de toekomstige echtgenoten bij de voltrekking van het huwelijk zijn woonplaats in België heeft,

Gelet op de verschillende nationaliteit van de partijen, rijst de vraag naar het toepasselijke recht.

Het huwelijk behelst de staat van de personen, terwijl de wetgeving dienaangaande de openbare orde raakt.

Artikel 46, eerste lid WIPR bepaalt dat, onder voorbehoud van artikel 47, de voorwaarden voor de geldigheid van het huwelijk voor elke echtgenoot worden beheerst door het recht van de

worden zij beheerst door het Filipijns recht.

Een internationaal huwelijk kan geldig worden gesloten wanneer, wat betreft de grondvoorwaarden voor het aangaan van het huwelijk, beide echtgenoten voldoen aan hun nationale wet en, wat betreft de vormvoorwaarden voor de voltrekking van het huwelijk, het recht van het land waar het huwelijk wordt gesloten, wordt gevolgd.

De vormvereisten voor het voltrekken van het huwelijk worden bijgevolg overeenkomstig artikel 47 van het WIPR beheerst door het Belgisch recht nu eisende partijen in Lebbeke wensen te huwen.

Verder is het Belgische proces- en bewijsrecht van toepassing.

3.1.2 Inzake de interne nationale materiële bevoegdheid, is de familierechtbank overeenkomstig artikel 572bis, 2° en 1253ter/4 §2 van het Gerechtelijk Wetboek bevoegd.

Inzake de interne nationale territoriale bevoegdheid, stelt de rechtbank vast dat overeenkomstig artikel 627, 7° *juncto* 629bis §3 van het Gerechtelijk Wetboek de rechter van de plaats waar de akte wordt opgesteld, bevoegd is (in deze Lebbeke).

3.2 Wat de tijdigheid van het beroep betreft

Overeenkomstig artikel 167 oud Burgerlijk Wetboek *in fine* hebben eisende partijen, als belanghebbende partij, een termijn van één maand na kennisgeving van de beslissing om beroep aan te tekenen bij de familierechtbanken.

De bestreden beslissing dateert van 8 december 2023 en werd ter kennis gebracht bij aangetekend schrijven van 12 december 2023 (stuk 2 eisende partijen). Het verzoekschrift werd neergelegd op 5 januari 2024.

De rechtbank stelt bijgevolg vast dat het beroep naar termijnen ontvankelijk is.

3.3 Ontvankelijkheid

De ontvankelijkheid van de vorderingen wordt door verwerende partij niet betwist, noch ziet de rechtbank elementen die zich ambtshalve tegen de ontvankelijkheid van de vordering van eisende partijen verzetten.

3.4 Wering

Verwerende partij vordert de wering van de door eisende partijen neergelegde stukken 22 tot en met 28, nu deze stukken niet samen met de laatste conclusie van eisende partijen (25 juni 2024) aan verwerende partij werden overgemaakt.

Eisende partijen betwisten niet dat de voormelde stukken pas na het overmaken van hun laatste conclusie aan verwerende partij werden overgemaakt. Eisende partijen betwisten evenmin geen gebruik te hebben gemaakt van de in artikel 748 Gerechtelijk Wetboek voorziene mogelijkheid om een bijkomende conclusietermijn te vragen, zelfs niet nadat ze geconfronteerd werden met de weringsvordering van verwerende partij.

Artikel 740 Gerechtelijk Wetboek bepaalt dat alle memories, nota's of stukken die niet ten laatste tegelijk met de conclusies of, bij toepassing van artikel 735, vóór de sluiting der debatten zijn overgelegd, ambtshalve uit de debatten worden geweerd. Op deze expliciete bepaling bestaat slechts één uitzondering, namelijk wanneer partijen akkoord gaan om laattijdige stukken in het debat te aanvaarden.

In deze ligt geen dergelijk akkoord voor, zoals blijkt uit het proces-verbaal van de terechtzitting van 7 november 2024.

Zodoende weert de rechtbank de door eisende partijen neergelegde stukken 22 tot en met 28 uit de debatten.

3.5 Ten gronde

3.5.1 De toepasselijke principes

Het recht om een huwelijk aan te gaan is een fundamenteel recht, gewaarborgd door artikel 12 EVRM (goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955, *B.S.*, 19 augustus 1955) en artikel 23 van het Internationaal Verdrag inzake Burgerlijke en Politieke Rechten (hierna: *BUPO*), en erkend in artikel 143 oud Burgerlijk Wetboek.

De hoedanigheden en voorwaarden vereist om een huwelijk te mogen aangaan en de formaliteiten betreffende de voltrekking van het huwelijk zijn nauwkeurig geregeld in de artikelen 143 tot en met 179 oud Burgerlijk Wetboek.

Artikel 146*bis* oud Burgerlijk Wetboek stelt dat er geen huwelijk is wanneer uit het geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde.

Het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel door het huwelijk volstaat op zichzelf niet om te besluiten tot een schijnhuwelijk. Het is steeds mogelijk dat kandidaat-echtgenoten de werkelijke intentie hebben om een huwelijk aan te gaan, doch dat het aangaan van dit huwelijk een verblijfsrechtelijk voordeel met zich meebrengt. Enkel wanneer het bekomen van het verblijfsrechtelijk voordeel de enige intentie is die gepaard gaat met het sluiten van het huwelijk kan gesproken worden van een schijnhuwelijk.

Er dient in deze nagegaan te worden of eisende partijen of minstens één van hen enkel en alleen dit huwelijk wensen aan te gaan omwille van een eventueel verblijfsrechtelijk voordeel dat ermee gepaard zou kunnen gaan.

Aangezien de intentie van eisende partijen nooit met volstrekte zekerheid kan worden achterhaald, moeten de door verwerende partij aangevoerde middelen een decisief karakter hebben, zodat een eenduidig en niet tegengesproken vermoeden ontstaat.

De ambtenaar van de burgerlijke stand heeft de bevoegdheid om preventief op te treden tegen schijnhuwelijken. Hij is verplicht de voltrekking van het geplande huwelijk te weigeren wanneer hij van oordeel is dat het daadwerkelijk een gepland schijnhuwelijk betreft.

De ambtenaar van de burgerlijke stand dient de feitelijke en juridische overwegingen die zijn weigeringsbeslissing gronden, afdoende en in de beslissing zelf weer te geven.

Het zijn niet eisende partijen die dienen aan te tonen dat zij een duurzame levensgemeenschap wensen te vestigen, maar het is verwerende partij die dient te bewijzen dat *'de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde'*. Dit is de bewijslast die op de ambtenaar van de burgerlijke stand rust (zie T. WUYTS, "Gezinsleven toont oprechte wil tot huwen aan" (noot onder Cass. 8 februari 2008), *T.Fam.* 2008, p. 166, nr. 5.). Bij uitbreiding dient het openbaar ministerie deze bewijslast op zich te nemen.

Bij een verhaal tegen de weigeringsbeslissing is de rechterlijke controle niet beperkt tot de wettigheid van de beslissing. De rechter oefent dienaangaande zijn volle rechtsmacht uit. Hij kan ten volle oordelen of de partijen hun subjectief recht op huwen kunnen laten gelden. Daarbij dient de rechter zich niet te beperken tot de gegevens die op het ogenblik van de weigeringsbeslissing werden voorgebracht. Hij dient te oordelen op basis van alle hem voorgelegde feitelijke gegevens. Dit impliceert dat hij tot beoordeling van de intentie(s) van de partijen rekening moet houden met latere gebeurtenissen die een licht kunnen werpen op de werkelijke intentie(s) van de partijen op het ogenblik van de voorgenomen huwelijksluiting en rekening kan houden met motieven die niet in de weigeringsbeslissing zijn opgenomen.

Het betreft een feitenkwestie, zodat elke zaak een concrete beoordeling van de feiten dient te gebeuren. Het komt erop aan dat de feitenrechter een geheel van omstandigheden aanduidt die met een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid aantonen dat het voorgenomen huwelijk wordt afgewend van zijn normale intentie en dat de partijen of een van hen op het ogenblik van de voorgenomen voltrekking van het huwelijk nooit de bedoeling hebben gehad om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen. Waar deze intentie nagenoeg nooit met volstrekte zekerheid kan worden achterhaald, moeten de door de ambtenaar van de burgerlijke stand aangevoerde (bewijs)middelen een decisief karakter hebben, zodat een eenduidig en niet tegengesproken vermoeden ontstaat. Blijft twijfel bestaan over de intentie(s) van (een van) de betrokken partijen, dan kan niet tot een

schijnhuwelijk worden besloten (vgl. G. VERSCHULDEN, e.a., “Overzicht van rechtspraak (2007-2011): Familierecht”, *TPR* 2012, 1667-1668, nr. 242).

De beslissing van de rechtbank mag tevens enkel gebaseerd zijn op regelmatig aan zijn beoordeling onderworpen feiten, en mag noch het voorwerp, noch de oorzaak van de vordering wijzigen (vgl. Cass. 15 februari 1988, *Arr. Cass.* 1987-88, 771; Cass. 25 april 1988, *Arr. Cass.* 1987-88, 1062).

De omzendbrief van 6 september 2013 inzake de wet van 2 juni 2013 tot wijziging van het Burgerlijk Wetboek, de wet van 31 december 1851 met betrekking tot de consulaten en de consulaire rechtsmacht, het Strafwetboek, het Gerechtelijk Wetboek en de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, met het oog op de strijd tegen de schijnhuwelijken en de schijnwettelijke samenwoningen, reikt een aantal criteria ter beoordeling aan.

Wanneer echter uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de aanstaande echtgenoten kennelijk niet is gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde, moet de ambtenaar van de burgerlijke stand weigeren het huwelijk te voltrekken. Wanneer men zich beroept op het schijnkarakter van een huwelijk, moet men duidelijke indicaties hebben dat het huwelijk kennelijk niet is gericht op het vormen van hoger vermelde duurzame levensgemeenschap. Een combinatie van o.m. volgende factoren kan een ernstige aanduiding vormen dat een schijnhuwelijk wordt beoogd:

- partijen verstaan mekaar niet, of kunnen enkel op een gebrekkige wijze met elkaar communiceren, of doen beroep op een tolk;
- partijen hebben elkaar vóór de aangifte van het huwelijk nooit eerder ontmoet;
- een van de partijen woont duurzaam samen met iemand anders;
- partijen kennen elkaars naam of nationaliteit niet;
- een van de partijen weet niet waar de andere werkt;
- verklaringen omtrent de omstandigheden van de ontmoeting lopen manifest uiteen;
- een som geld wordt beloofd bij het aangaan van het huwelijk;
- het uitoefenen van prostitutie door één van beiden;
- een van de partijen heeft het recht op gezinshereniging door huwelijk of wettelijke samenwoning reeds geopend voor een of meerdere andere personen;

- een van de partijen heeft reeds een of meer pogingen gedaan om een schijnhuwelijk of een schijnwettelijke samenwoning te sluiten;
- een van de partijen is niet geslaagd in alle wettelijke mogelijkheden om zich in België te vestigen;
- het optreden van een tussenpersoon;
- een groot leeftijdsverschil.

In dit kader kan de ambtenaar van de burgerlijke stand zich o.m. baseren op:

- nagetrokken verklaringen of getuigenissen van de partijen zelf of van derden;
- bepaalde geschriften van de partijen zelf of van derden;
- onderzoeken door politiediensten.

Het internationaal erkend recht op huwelijk is evenwel niet verbonden aan de verblijfstoestand van de betrokken partijen. Hieruit volgt dat de ambtenaar van de burgerlijke stand de opmaak van de akte van aangifte en de voltrekking van het huwelijk niet kan weigeren op grond van het loutere feit dat een vreemdeling illegaal in het Rijk verblijft.

3.5.2 Toepassing van voormelde principes op onderhavige zaak

a. De weigeringsbeslissing van verwerende partij van 8 december 2023 maakt melding van de volgende elementen:

- *het snel verloop van de relatie*
- *het groot leeftijdsverschil*
- [REDACTED]
- [REDACTED]
- *tegenstrijdigheden*
- *het verblijf bij vrienden*

Eisende partijen betwisten de motieven van de bestreden beslissing en weerleggen deze in hun besluiten.

b. De rechtbank stelt op basis van de stukken van partijen en op basis van het dossier van het openbaar ministerie het volgende vast:

Eisende partijen leerden elkaar kennen en hebben elkaar voor het eerst fysiek ontmoet op 11 juli 2022. Na deze eerste fysieke ontmoeting hielden eisende partijen contact.

Eisende partijen verklaren dat hun relatie een vliegende start nam en amper 39 dagen ver in [REDACTED] liefde gevonden te hebben en wensen een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen.

De rechtbank hecht geloof aan de beweringen van eisende partijen stellende dat door de [REDACTED] geraakt.

c. De rechtbank beoordeelt hieronder de aangehaalde motieven:

- [REDACTED]

[REDACTED]
hem werd afgeleverd door Nederland op 5 april 2022, nadat hem eerder op 8 maart 2022 een [REDACTED] legaal in Nederland verblijven voor een periode van 15 dagen tussen 12 april 2022 en 12 mei 2022. Nu duidelijk is dat hij sinds zijn aankomst in de EU niet is teruggekeerd en de [REDACTED] dus ook illegaal in België. Hij ontving reeds een bevel om het grondgebied te verlaten.

[REDACTED]
financiële afhankelijkheid met zich meebrengt gezien een vreemdeling zonder verblijfsrecht in België enkel recht heeft op dringende medische hulp.

Bovendien gaven beide eisende partijen elk afzonderlijk openlijk aan het huwelijk te willen [REDACTED]

Dit is op zich evenwel geen reden om partijen het recht op een huwelijk te weigeren. Het is steeds mogelijk dat kandidaat-echtgenoten de werkelijke intentie hebben om een huwelijk af te sluiten en een duurzame levensgemeenschap op te bouwen, waarbij het aangaan van het huwelijk een verblijfsrechtelijk voordeel met zich meebrengt.

Enkel wanneer het bekomen van het verblijfsrechtelijk voordeel dat gepaard gaat met het aangaan van het huwelijk kennelijk de enige intentie is van één van de echtgenoten kan gesproken worden van een schijnhuwelijk.

Eisende partijen menen voldoende bewijzen neer te leggen ter staving van hun duurzame relatie, met name oprechte getuigenissen en foto's.

Uit deze stukken blijkt minstens dat ook de andere motieven nader onderzocht en beoordeeld moeten worden.

- *Hiaten in het verhaal van eisende partijen*

[REDACTED]
[REDACTED]
waar de eerste ontmoeting tussen eisende partijen slechts plaatsvond op 11 juli 2022, dus na het verstrijken van zijn visum.

De rechtbank stelt vast dat eisende partijen steeds hebben verklaard met elkaar in contact [REDACTED]
april 2022 en dus voor het verstrijken van zijn visum.

- *Leeftijdsverschil*

[REDACTED]
[REDACTED]
leeftijdsverschil is van 22 jaar.

Dit leeftijdsverschil heeft volgens eisende partijen hun relatie nooit in de weg gestaan. Eisende [REDACTED]
was naar een jongere partner die voor hem kan zorgen.

- *Echtheid van de (affectieve) relatie*

Verwerende partij merkt op dat, ondanks het omvangrijk stukkenbundel van eisende partijen, er geen bewijs voorligt van hun ontmoeting of hun onderlinge communicatie. Dit laat verwerende partij vermoeden dat de voorgehouden relatie mogelijks niet 'echt' is en dus [REDACTED]
andere relatie op na zou houden.

Eisende partijen ontkennen dit formeel en verwijzen naar de vele foto's en getuigenverklaringen in hun dossier. Zij stellen een duurzame, monogame en seksuele relatie te hebben met elkaar die hen beiden voldoening schenkt, zodat geen van beide nood heeft aan een 'overspelige' relatie of seksuele contacten. De eerdere relatie waar verwerende partij naar verwijst, betrof louter een afstandsrelatie (zij hebben elkaar nooit fysiek ontmoet) die

een Filipijnse kerkdienst bij te wonen, logeert hij regelmatig bij een vriendin 'Charlene' waarmee hij - gezien zijn geaardheid - geen relatie heeft.

De rechtbank stelt vast dat noch verwerende partij, noch het openbaar ministerie bewijzen voorlegt waaruit deze vermeende actuele relatie met de heer Boden moet blijken. Uiteraard kan eisende partij niet ontkennen dat hij eerder heeft getracht een visum kort verblijf aan te vragen om op uitnodiging van de heer Boden naar België te komen.

-

een duurzame levensgemeenschap, nu hij aangaf dat hij op zoek was naar iemand die voor hem zou zorgen tot het einde van zijn leven.

Eisende partijen werpen daartegen in dat de heer De [REDACTED] geen hoogbejaarde,

heeft voorgehad, waardoor hij in april 2023 even is opgenomen geweest in het ziekenhuis.

inwonende thuisverpleger zou zijn en leggen bewijzen voor aangaande professionele thuisverpleging die werd geïnstalleerd na de medische ingreep.

De rechtbank hecht geloof aan de argumenten van eisende partijen dienaangaande, temeer

veeleer dient gekaderd te worden in de huwelijks hulp en bijstandsverplichting en een affectieve nood aan iemand die goed voor hem is.

d. Naar oordeel van de rechtbank blijkt op heden niet dat het voorgenomen huwelijk manifest wordt afgewend van zijn normale finaliteit, noch dat eisende partijen niet de bedoeling zouden hebben om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen. Zij wonen nu reeds meer dan twee jaar samen en hebben blijkbaar een duurzame affectieve relatie met elkaar.

Waar partijen aanvankelijk misschien hoofdzakelijk de bedoeling hadden het huwelijk aan te wenden voor verblijfsrechtelijke motieven, blijkt actueel uit het geheel en de combinatie van verschillende feitelijke omstandigheden dat het voorgenomen huwelijk ook gericht is op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap. Naar oordeel van de rechtbank is [REDACTED] is op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel verbonden aan de staat van gehuwde.

De vordering van eisende partijen is gegrond.

3.6 Proceskosten

Krachtens artikel 1017 Ger.W. wordt de in het ongelijk gestelde partij in de kosten verwezen, zodat de gerechtskosten ten laste van verwerende partij worden gelegd. Zij is immers de in het ongelijk gestelde partij, nu de vordering van eisende partijen gegrond is.

Eisende partijen vorderen een rechtsplegingsvergoeding van 1.800,00 euro, zijnde het basisbedrag dat van toepassing is op niet in geld waardeerbare vorderingen.

De rechtbank kent aan eisende partijen een rechtsplegingsvergoeding van 1.800,00 euro toe.

3.7 Voorlopige tenuitvoerlegging

Krachtens artikel 1399 eerste lid van het Gerechtelijk Wetboek schorsen verzet respectievelijk hoger beroep de tenuitvoerlegging van vonnissen inzake de staat van personen en inzake uitgesproken overeenkomstig artikel 1253ter/4 van het Gerechtelijk Wetboek die betrekking hebben op de geschillen inzake formaliteiten betreffende de voltrekking van het huwelijk.

De rechtbank ziet dan ook geen redenen om hiervan af te wijken.

4. Beslissing

De rechtbank spreekt recht in eerste aanleg en op tegenspraak.

De rechtbank weert de door eisende partijen neergelegde stukken 22 tot en met 28 uit de debatten.

De rechtbank verklaart het beroep van eisende partijen tegen de beslissing van verwerende partij van 8 december 2023 tot weigering van hun huwelijksvoltrekking ontvankelijk en gegrond.

[REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED] de [REDACTED] [REDACTED] nationaliteit,
[REDACTED]
[REDACTED]

De rechtbank veroordeelt verwerende partij, de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Lebbeke (KBO 0207.446.079), tot betaling aan de Belgische staat van het rolrecht van 165 euro.

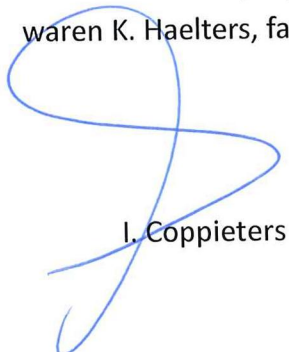
De rechtbank veroordeelt verwerende partij tot terugbetaling aan eisende partijen van de door hen voorgeschoten bijdrage aan het begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand ten bedrage van 24,00 euro.

De rechtbank veroordeelt verwerende partij tot de betaling van een rechtsplegingsvergoeding aan eisende partijen begroot op 1.800 euro.

De rechtbank wijst het anders en/of meer gevorderde als ongegrond af.

De rechtbank zegt dat onderhavig vonnis, dat de staat van de personen raakt, overeenkomstig artikel 1399, eerste lid, 1° Ger.W., niet uitvoerbaar bij voorraad is.

Dit vonnis is gewezen en uitgesproken in openbare terechtzitting van de D31e kamer van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Dendermonde, sectie familierechtbank, op **VIJF DECEMBER TWEEDUIZEND VIERENTWINTIG**, alwaar aanwezig waren K. Haelters, familierechter, voorzitter van de D31e kamer en I. Coppieters, griffier;

I. Coppieters

K. Haelters